

פּוֹוַשְׁשֶׁשֶׁ

סִיפּוֹר עַמְּ בָּלְרוֹס

צייר א. אליסיב

חיו פעם סבא, סבתא ונכדה בשם אליאונקה. וליד הבית שלהם הייתה גינה. בגינה גדלו ירקות – כרוב, סלק, גזר ולפת צהבהבה.
ויום אחד סבא רצה לאכול קצת לפט. הוא יצא לגינה, הלך, הלך ובעינה חמים ושקט, ושומעים רק איר הדברים מזמזעם ויתושים מצלצלים.

עבר סבא את ערוגת הכרוב, עבר את
 ערוגת הסלק, עבר את ערוגת הגזר.
 והנה הלפת גדלה כאן. וכשראק התכווף
 סבא כדי להוציא לפת אחת, משהו
 התחיל לנשוף עליו "פssh-pssh!
 פssh-pssh! זה אתה סבא? באת
 לךחט לפת?"

סבא נבاهל והתחיל לברוח. רץ ליד הגזר, רץ ליד הסלק, רץ מבוהל נורא. בקושי הספיקה לו נשימה להגיע הביתה. התיישב על ספסל ונשם כבדות.

"נו סבא. הבאת לפת?"
"אי, סבתא, שם חיה איזומה כלשהי
יושבת. בקושי הצלחתи לברוח!"
"שטוויות, סבא! אלך בעצמי וabi
לפת..."
יצאה סבתא לגינה, ובגינה חמימים ושקט,
שמעעים רק איך הדברים מזמינים
והיתושים מצלצלים.

הלכה סבṭא, הלכה ליד ערוגת הכרוב,
ליד ערוגת הסלק, ליד ערוגת הגזר.
הולכת סבṭא, ממהרת.. והנה
הლפת.

סבṭא התכוופה כדי להוציא לפט
ופתאים מהתלם משהו נושא עליה
"פְשָׁשֶׁ-פְשָׁשֶׁ! זו את סבṭא? באת
לקחת לפט?"

סבתא נבילה והתחליה לברוח.
רצח-רצח ליד הגזר, ליד הסלק, רצח
לייד הכרוב. בקושי הגיעו הביתה.
התישבה על ספסל, נושמת בכבdot,
לא יכולה להרגע.
**"אוֹ סְבָא! צַדְקָתִי מֵשָׁהוּ שֶׁ יִשְׁבֶּן תְּחִתְּ
הַשִּׁיחַ, אַיּוֹמַ צָהָה, וַנּוֹשָׁפֵן בְּקֻשִׁי
הַצְּלָחָתִי לְבָרוֹחַ!"**

אליונקה הביטה על סבא ועל סבתא,
ריחמה עליהם ואמרה "אלך להביא
לפת!"
יצאה אליונקה לגינה. ובעינה חמים
ושקט, שומעים רק את זמזום הדברים
וצלצל היתושים.

הלכה, הלכה עד שהגיעה למקום בו
גדלה הלפת. וכשראק התכופפה כדי
להוציא לפת מישהו התחיל לנשוף.
"פְּשָׁשֶׁ-פְּשָׁשֶׁ! פְּשָׁשֶׁ-פְּשָׁשֶׁ!" האם
זו אליונקה? האם באת לקחת לפת?
אליונקה התחילה לzechok ובקהל רם
קרה "כן, זו אני, אליונקה! באתי
לקחת לפת לסבא ולסבתא."
ועל הערגה מישהו שוב נשף "פְּשָׁשֶׁ!
פְּשָׁשֶׁ!"

אליונקה התכופפה מעל הערגה כדי
לראות איזו חיה איזומה יושבת שם,
וראתה – על הערגה שוכבת פקעת
קוצנית כזו, בעיניים-חרוזים מממצצת
ונושפת "פְּשָׁשֶׁ! פְּשָׁשֶׁ!"

צחקה הילדה. "אָר אַתָּה, קִיפּוֹד קְוֹצֶנִי!
זֶה אַתָּה הַבָּהֵלָת אֶת סְבָא וֶת סְבָתָא?
זֶה אַתָּה גִּרְשַׁת אָוֹתָם הַבַּיִתָּה?"
וְקִיפּוֹד הַזָּכִיר לִפְנֵי אֶת פְּנֵי
הַמְּחוֹדְדִים וְשׁוֹב "פְּשָׁשֶׁן פְּשָׁשֶׁן!"
אַלְיוֹנָקָה מִשְׁכָּה אֶת הַלְּפָתָה, מִשְׁכָּה
פָּעָם, מִשְׁכָּה פָּעָם שְׁנָה וּבָפָעָם
הַשְּׁלִישִׁית וְהַזָּכִיר אֶת הַלְּפָתָה. צָזוֹ
גְּדוֹלָה, עֲגֹלָה, צְהַבָּה. לְפָת טֻעַימה,
מִתוֹּקָה. אַחֲר כָּךְ לִקְחָה אֶת הַלְּפָתָה וְאֶת
הַקִּיפּוֹד שֶׁמֶה בְּסִינֶר שֶׁלָּה, וַרְצָה
הַבַּיִתָּה. רַצָּה לִיד הַגְּזָר, רַצָּה לִיד
הַסְּלָק, רַצָּה לִיד הַכְּרוֹב. מַהְרַ-מַהְרָ
רַצָּה. מַהְרַ הגִּעה לְבֵית שֶׁלָּה. וְסְבָא עִם
סְבָתָא יֵצְאוּ לְקַרְאָתָה וּשְׁוֹאָלִים:
"אִיפָּה הַלְּפָתָה?"
"הַנָּה לְכָם הַלְּפָתָה!"

שמחו סבא וסבתא "אייזו נכדה יש לנו!
אייזו אליונקה! אייזו גיבורה!"
והחיה הזו – פושש האיומ? לא
פחדת ממנה?"
אליונקה פתחה את הסינר.
"הנה לכם הפושש האיומ!
הזקנים צחקו.
"אכן גיבורה שלנו, אליונקה. ילדה
אמיצה!"